

JAVIER RUESCAS

TEMPUS FUGIT

ELS LLADRES D'ÀNIMES

Traducció d'Armand Caraben

14-42
LLUNA-ROJA

Primera edició: juny del 2010

Disseny de coberta i interior: MBC
Maquetació: Marquès, S.L.

El disseny de coberta
està basat en el disseny original de Beatriz Tobar
i conté fotografies d'Alejandra Kalnisky i Stockphoto

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Javier Ruescas, 2010, pel text
© Armand Caraben, 2010, per la traducció
© Alejandra Kalnisky, per la foto
The night butterflies live only one day
© Stockphoto, per la imatge del rellotge i el fons
© La Galera, SAU Editorial, 2010
per l'edició en llengua catalana

Lluna roja és un segell de l'editorial La Galera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona
www.lagalera.cat - lagalera@grec.cat

Agraïments molt especials a Armand Caraben, Daniel Feliu
i Maria Mercè Riu.

Imprès a Limpergraf, SL
Mogoda, 29-31
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-22.039-2010
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-3584-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics,
www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les
persones que hi estiguin interessades.

***No penso mai en el futur
perquè arriba massa d'hora.***

ALBERT EINSTEIN

En Pablo va obrir la porta de la cabana tot fent un badall.

—Com t'ha anat? —li va preguntar la seva mare aixecant-se de la cadira on havia estat sargint uns pantalons.

El noi es va arronsar d'espatlles i va respondre:

—No gaire bé, el mestre Brunet no està convençut de voler-me a la seva farga.

—Que no...? —les paraules se li van encallar a la boca—. Després de tenir-te tot el dia treballant? Què t'ha dit? Que no ets prou fort? Que no coneixes l'ofici? Quina barra! Quin pocavergonya!

—Mare... —va mussitar en Pablo, no gaire convençut de poder-la calmar. Les flames de les espelmes tenyien les parets de fusta de lluïssors ataronjades.

—Demà aniré a parlar-hi —va dir.

—De què servirà? L'home té raó: no crec que tingui ni la força ni l'altura adequades per a l'ofici —va sospirar, abans d'afegir—: Sento haver-te decebut.

La seva mare es va avançar cap a ell i el va assenyalar amb el dit índex, irritada.

—Ni se t'acudeixi dir aquestes ximpleries, Pablo. Ets un dels nois més alts del poble. Potser hauries d'haver-li recordat com vas derrotar l'escanyolit del seu fill a l'última fira —el jove va somriure més animat—. I no vull tornar a sentir-te dir que m'has decebut! Si el cap de pardals del ferrer no vol tenir-te a la seva farga, pitjor per a ell. Hi ha un munt de feina al poble.

—Però ningú no paga tan bé com ell —va replicar.

—Bestieses. Vés al llit i descansa. I no hi pensis més, en això.

—Entesos, mare. Bona nit.

El jove li va fer un petó a la galta i va pujar les escales tronades amb el cap cot i els ànims que s'arrossegaven pels esglaons. Hauria d'haver aconseguit aquella feina.

El seu pare ni l'hauria mirat als ulls, va pensar mentre es treia la roba pudent que portava i es ficava la camisa de dormir. Si se n'assabentava, tornaria de ciutat només per fer-li saber fins a quin punt estava decebut. Per sort per al noi, l'home trigaria unes quantes setmanes a tornar i potser a aquelles altures ell ja hauria trobat una feina decent.

El noi es va deixar caure sobre el llitot, desil·lusionat.

A qui volia enganyar? Tenia setze anys i encara no havia fet res de profit. Fins llavors el seu pare havia estat l'únic que s'havia encarregat de portar diners a casa. «Castella no es va aixecar amb la suor d'un sol home», solia dir quan s'esmentava el tema. I tenia raó. Tenia amics allistats a l'exèrcit, que treballaven a la gran ciutat, fins i tot coneixia el cas d'una noia de dotze anys que havia entrat a formar part de la cort del rei! I ell? Continuava com sempre: ajudant la seva mare a l'hort i en

la pastura. Setze anys i no tenia cap altra aspiració que munyir vaques i esquilar ovelles.

Però això canviaria, es va jurar. L'endemà, per començar, aniria a parlar amb el mestre Brunet i li demanaria el salari que li corresponia per haver-lo tingut tot un dia sencer colpejant ferro. Si bé era cert que no ho havia fet amb tota la destresa del món, ni amb tota la força requerida, els cruiximents del dia següent serien els mateixos, i el temps perdut a la ferreria no el recuperaria de cap manera.

Les hores al costat del foc, martellejant talles i fonent empunyadures, l'havien deixat ben baldat. Sentia com cada múscul li batejava pel cansament. En el fons s'alegrava que el mestre Brunet no hagués quedat impressionat per la seva feina, perquè així tenia una excusa per no tornar a la farga sense que ningú pogués dir que no ho havia intentat.

Rumiant sobre el seu futur, amb el vent glaçat que xiulava al voltant de la cabana, el noi es va anar quedant adormit. Va tenir un somni tranquil, profund. Semblava que havien transcorregut tan sols un parell de minuts quan es va despertar de cop.

Què l'havia desvetllat? Es va gratar el cap, somnolent. Estava a punt de tornar tancar els ulls quan el so es va repetir. Un cop sec a la fusta. A baix. A la cuina.

—Mare... —va murmurar. Es va aixecar i es va posar ràpidament els pantalons que havia portat a la farga. Sense perdre un instant, va sortir de l'habitació i va baixar les escales intentant fer tan poc soroll com fos possible, bo i evitant els graons que cruixien més.

Es va aturar a una certa distància i va mirar a través dels barrots de la barana. Tot semblava en calma. I llavors, una llum

blavosa va inundar la planta sencera. En Pablo no podia veure d'on venia, ni tampoc qui l'havia invocat, però allò no podia ser res de bo. Màgia, va pensar. Feia la sensació que el reflex de la lluna s'hagués colat per la xemeneia i estigués il·luminant tota l'habitació. Quan va tenir el valor suficient per baixar i plantar cara al que hi hagués, la llum es va esfumar i una figura vestida de negre amb una gavardina fosca va creuar el menjador i va desaparèixer per la porta.

El noi va baixar els darrers esglaons d'un salt. Hi havia un cos estirat al costat de la taula.

—Mare! —va exclamar el jove. La va sacsejar perquè es despertés, però semblava...

—No. Respira, respira... Mare, mare! Desperta't!

En Pablo va pensar que calia portar-la a la seva habitació, però no estava disposat a permetre que la persona que li havia fet allò s'escapés. L'encalçaria i després tornaria a casa per despertar-la.

No era morta i semblava que no tenia cap ferida.

Amb aquell pensament al cap, es va posar les botes que hi havia a l'entrada i del bagul va treure la daga que el seu pare li havia regalat feia uns quants mesos. «Per defensar la casa mentre jo no hi sigui», li havia dit. No havia estat capaç de fer-ho, però esmenaria el seu error.

La nit freda el va rebre amb el seu alè glaçat. Al principi no va saber cap a on s'havia de dirigir, però no va trigar a entrellucar una llum al lluny que es balancejava en la foscor.

Va començar a córrer en aquella direcció sense ni tan sols fixar-se on trepitjava; coneixia bé el lloc. Es dirigia al riu.

—Doncs no s'escaparà pas —es va conjurar el noi.

A cada passa que feia, més gran era la llum i més s'adonava que havia fet bé de seguir aquell rastre. Aquell llum d'oli el sostenia el galifardeu que havia irromput a casa seva. L'atraparia i li faria pagar el que havia fet a la seva mare, fos el que fos.

De tant en tant, l'altre es tombava, empès per la sensació que l'estaven observant, però en Pablo era ràpid i es perdia entre els arbustos per fer-se invisible. Llavors, a uns metres del riu, l'intrús es va aturar de cop i es va treure de la gavardina un segon objecte que en Pablo no va arribar a veure. Una navalla, potser?, es va preguntar. La figura fosca es retallava contra el reflex del riu.

Amb cautela, s'hi va acostar lentament. L'altre semblava discret.

Ara o mai.

D'un salt, en Pablo es va abalançar sobre el desconegut i el va agafar per les espatlles per fer-li perdre l'equilibri. El que en un principi a en Pablo li havia semblat un llum d'oli, era en realitat un objecte cilíndric que va rodolar per terra i es va apagar a prop d'on eren.

L'agredit va semblar que llançava malediccions en una llengua incomprendible i es va intentar escapolir.

Per la seva banda, en Pablo va estirar amb totes les seves forces el passamuntanyes negre que li cobria la cara i va descobrir que es tractava d'un jove si fa o no fa de la seva edat. El seu contrincant va aprofitar aquell instant de sorpresa per clavar-li un cop de puny que no va poder esquivar. Va rodolar per terra, bo i empastifant-se la roba de fang i esquinçant-se els pantalons.

Si ho hagués volgut, l'intrús el podria haver mort allà mateix. No obstant això, es va limitar a recollir el llum misteriós i

el passamuntanyes negre i a sortir corrents amb l'altre objecte ben agafat entre les mans.

—No fugis! —li va cridar en Pablo, entre avergonyit i furiós.

La daga li havia caigut prop de la riba, però tant li feia. Era evident que el seu contrincant no anava armat. Si convenia, podria defensar-se com li havia ensenyat el seu pare.

Es va tornar a posar dempeus i va córrer per tal d'atrapar-lo sense cap precaució. La rapidesa era l'única carta amb què comptava en aquell moment.

Aviat va entreveure de nou la llum. No era lluny. Fent un últim esforç, i intentant no fer cas de les punxades que sentia als genolls, en Pablo va accelerar el ritme.

Es trobava a menys de cinc metres del desconegut, de qui només el separava una roca al mig del camí. En Pablo va prendre impuls, va saltar sobre la pedra i va cridar:

—No t'escaparàs!

En l'instant precís en què el noi es va girar per mirar-lo, en Pablo va caure damunt seu.

—Ja et tinc! —va exclamar.

I llavors, van desaparèixer.

El no-res és difícil de descriure. Sobretot quan no hi ha cap cosa amb què comparar-lo. No és ni blanc ni negre. És un buit. Un forat, però sense límits.

Quan en Pablo va obrir els ulls va pensar que s'havia tornat cec. Estaven envoltats de no-res. No podia descriure allò de cap altra manera. Ni aire, ni terra, ni pis, ni sostre, no hi havia parets i tampoc no es trobaven a l'aire lliure. Va sentir que li faltava l'aire i que una claustrofòbia que no era normal amenaçava de

fer-li perdre el coneixement. L'únic motiu pel qual encara no s'havia marejat era perquè l'intrús l'agafava per la camisa amb força, i l'agitava mentre cridava frases inintel·ligibles.

En Pablo va intentar desempallegar-se del noi, però gairebé no li quedaven forces. Finalment, aquest el va deixar anar amb menyspreu i va sortir corrent cap al lluny. En Pablo va pensar que tant era una direcció com l'altra; els envoltava el no-res.

En Pablo es va posar dempeus fent un esforç sobrehumà, aterrit i angoixat al mateix temps. On era? Quina mena de bruixeria era allò? Què li havien fet? Es va obligar a deixar de pensar i va córrer a encaçar l'estrany. No el deixaria escapar, no després d'haver arribat tan lluny. Si barrinava més sobre aquell assumpte, acabaria tornant-se boig.

Va avançar tan ràpid com les contusions li van permetre, fent un esforç per no quedar embadalit en observar les seves botes que no trepitjaven res. Va perseguir el seu enemic, els cabells llargs i foscos del qual li onejaven amb lleugeresa.

—No... t'escaparàs! —li va cridar, mentre escoltava la seva veu amplificada per l'eco.

L'altre es va girar i va tornar a llançar malediccions mentre accelerava el pas. Llavors, al fons, davant d'ells, més enllà d'on es trobava el perseguit, va aparèixer l'entrada del que semblava un túnel.

Era un forat fosc enmig del no-res.

L'estrany va arribar a l'entrada i es va aturar per observar en Pablo. Li va cridar una cosa que, fins i tot en aquella llengua que en Pablo desconeixia, li va sonar a amenaça. Després va continuar avançant fins que la foscor se'l va empassar del tot.

—No! —va exclamar en Pablo, i el seu crit va reverberar en aquell lloc—. T'a... t'atraparé!

I quan l'entrada al forat semblava que disminuïa lentament, va posar un peu a dins i va continuar avançant fins que ell també va desaparèixer.

***Hi ha lladres als quals no es castiga,
però que roben el més preuat: el temps.***

NAPOLEÓ I

El futur és una cosa relativa, i en Kleid ho sabia.

Mentre caminava amb pas lleuger entre els enormes edificis de la ciutat, hi anava pensant. Quants humans li haurien suplicat clemència d'haver sabut el que estava a punt de succeir-los? Segurament, tots. Haurien pregat que no els robés el futur, que el deixés intacte, que els permetés viure'l. I què haurien fet si en Kleid hagués estat prou benèvol i estúpid com per donar-los aquesta satisfacció? Doncs malversar-lo, com sempre. Haurien jurat que tindrien més cura d'ara endavant, per descomptat, però no haurien trigat a trencar la seva paraula.

Així eren els humans: predictibles i mentiders. Molt mentiders.

El jove va mirar el rellotge i va accelerar el pas. Es feia tard. Al cap de pocs minuts una adolescent de catorze anys canviaria i en Kleid havia de ser-hi per presenciar-ho i dur a terme la seva tasca.

En Kleid no era un jove corrent. Sota el seu aspecte de noi

atlètic de disset anys, amb els cabells castanys clars i els ulls blaus, gairebé blancs, s'amagava en realitat la identitat d'un protovident o protovid. Meitat humà, meitat androide, havia estat semicreat per detectar els Canvis en les persones i així poder-los robar les Essències, l'Ànima del seu Futur.

Li resultava curiós la facilitat i la llibertat amb què una persona podia dir a una altra que bona artista seria de gran, o que bé que li anirien les ciències, o que lluny arribaria en el camp de la mecànica. I com podia, amb aquestes simples paraules, modificar l'Essència de l'altra sense que cap de les dues ho percebés. Com, amb una mica d'insistència, qualsevol humà canviava la seva en un tres i no res. Hi havia els qui es mantien fermes, és clar, els qui tenien Essències tan arrelades que era impossible dissuadir-los perquè canviessin. Però, en general, els humans eren tan volubles com un núvol d'estiu i feien qualsevol cosa per aconseguir els altres.

Algú podia haver somiat des de petit a ser el millor bomber del món, a salvar vides, a rescatar persones... el que fos, tant li feia; quan la persona adequada li digués que el seu futur era tenir cura d'infants, s'ho començaria a replantejar i acabaria per convence's que aquella, i no la de bomber, era la seva veritable vocació. Així de fàcil, així de senzill.

Però no sols es produïen aquelles alteracions de l'Essència en l'àmbit laboral, com en Kleid sabia prou bé. També succeïa en relació amb els estats d'ànim, amb la forma d'enfrontar-se als esdeveniments, amb la il·lusió o la desgana amb què la gent vivia la seva vida... De vegades no necessitaven que ningú els digués res per canviar la pròpia Essència. Bufar les espelmes d'aniversari i demanar un desig, proposar-se un nou repte de

cara a l'any nou, fer el primer petó o descobrir que havien de ser pares eren algunes de les infinites situacions que podien ser propícies per al Canvi.

Per això en Kleid anava a la recerca de la Sarah Gianni. Una noia de catorze anys morena i de cabells castanys. Esportista. Alegre. Un punt descarada i molt somiadora.

Era el seu objectiu en la missió d'aquella nit.

La Pitonissa, l'ordinador central que registrava on, quan i a qui afectarien els Canvis, li havia donat les coordenades exactes i l'hora oportuna en què en Kleid havia d'estar preparat per efectuar el robatori. No li donaven més informació; tampoc no la necessitava. El que després es fes amb els Futurs, o els motius pels quals els havia d'extirpar, no eren de la seva incumbència, encara que no per això deixava de sentir curiositat.

El noi va tornar a mirar el rellotge. Tenia deu minuts per arribar al parc Conrad. Va córrer carrer avall fins a desembocar a la zona residencial de la ciutat; el lloc li era molt familiar. La majoria de les seves missions es desenvolupaven allà. Al capdavant, qui podia tenir Futurs més prometedors que els rics?

D'un salt va travessar la reixa que vorejava el recinte i no es va aturar fins que va arribar a la zona coberta al mig del parc. Allà, ajupit darrere dels arbres i les tanques, va esperar el moment oportú.

L'objectiu va entrar al seu camp de visió al cap de pocs segons. Un noi la rodejava amb els braços mentre ella dirigia les passes cap a un banc proper.

—Seiem? —va preguntar la Sarah.

—És clar —va contestar ell.

En Kleid va posar els ulls en blanc. Feia anys que ho estu-

diava i encara es veia incapaç de comprendre el funcionament de l'amor. Les passions humanes li eren, en general, alienes. Només la supervivència, la desconfiança, la por i la venjança eren les seves companyes habituals. La pietat, l'amor i l'amistat eren sentiments que veia cada dia, però que era gairebé incapaç d'experimentar.

Tant li feia. No havia de distreure's. Es va obligar a prestar atenció i a romandre ocult.

La Sarah es va arraulir al costat del noi i ell la va abraçar amb calidesa. Després es va apartar del seu pit i la va mirar als ulls.

—Ets guapíssima —li va dir.

Ella no va respondre, es va limitar a somriure.

En Kleid es va aixecar uns centímetres i va aguantar, encara amb els genolls flexionats.

—Has sentit alguna cosa? —va preguntar el noi de sobte.

—Què?

«Merda!», va pensar en Kleid. Es va ajupir de nou i va contenir la respiració. Estava massa a prop, el podien veure si no anava amb compte. Odiava aquella faceta dels éssers humans: la de percebre amb tanta facilitat quan eren observats o els perseguïen. En més d'una ocasió li havia comportat problemes.

El jove del banc va mirar al seu voltant fins a quedar convençut que només havia estat la seva imaginació.

—No, res —va respondre finalment. Després va acariciar suaument la galta de la Sarah—. T'estimo —li va dir.

—Jo també —va respondre ella.

I, lentament, els caps van anar acostant-se fins que els llavis es van ajuntar.

«Ara», va pensar en Kleid.

Protegit per les ombres es va posar dempeus i va estendre el braç dret. A continuació va obrir el palmell de la mà, d'on va sorgir un feix de llum violeta que va creuar la distància que el separava de la parella fins a posar-se de cara a la Sarah.

Un torrent blavós, encara més vigorós que la seva pròpia llum violeta, va desfer el camí mentre s'anava emportant l'Essència de la Sarah. Es va mantenir en aquella situació durant uns segons, absorbint el seu Futur i guardant-lo en l'anell que portava al dit del mig. Aquella era la seva feina; la feina per a la qual havia estat creat.

Quan l'última partícula blavosa va desaparèixer dins de l'anell, va abaixar la mà i la nit va tornar a enfonsar-se en la més absoluta foscor.

Ella ni es va immutar. Va continuar besant el jove com si res. Però quan ell se'n va separar amb un somriure als llavis, la Sarah va romandre en la mateixa posició. Amb la boca entreoberta i la mirada clavada a l'infinit.

—Sarah? —va preguntar—. Què et passa? —no va obtenir cap resposta—. Sarah?! Sarah! Desperta...! Oh, no, no...

En Kleid va veure com el noi la sacsejava i intentava despertar-la, atreure la seva mirada... el que fos. Res d'allò no serviria de res. En Kleid ho sabia. La Sarah es quedaria la resta de la vida en aquell estat semiletàrgic. No tornaria a menjar ni a beure si algú no li posava el menjar i la beguda a la boca, ni tornaria a caminar si algú no la portava de braç, ni tornaria a dormir si algú no li tancava els ulls.

No tindria més futur que aquest: envellir sense viure.

Era dur, fins i tot en Kleid va sentir una certa llàstima per la noia. Potser també va sentir una espurna de remordiment,

però res preocupant. Sabia que no havia de deixar-se endur per la seva part humana, l'androide era la que manava, i volia que continués sent així.

Es va retirar en silenci per fer la trucada reglamentària.

Quan va estar a una distància prudencial, es va treure un minut telèfon mòbil de la butxaca i va seleccionar el contacte.

—Està fet —va dir.

—Bé, torna immediatament —va respondre una veu a l'altre costat. Va penjar ràpidament i es va dirigir a la cabina de teletransport més propera.

Darrere seu només se sentien els crits de socors del noi enmig de la nit, desesperat perquè algú, més que ajudar-lo, li expliqués què havia succeït.

